

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **Mgr. M. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem tř. T. Bati 21, Zlín, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2014, č. j. 22 A 82/2014 - 25,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá.**
- II.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2014, č. j. KUZL 39581/2014 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Vizovice ze dne 11. 6. 2014, č. j. MUVIZ 11031/2014, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití dle § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), kterého se dopustil tím, že dne 19. 2. 2014 kolem 14:05 hod. na autobusové zastávce na Masarykově náměstí ve Vizovicích ve stavu silné opilosti sáhl na stehno nezletilé V. O., za což mu byla uložena pokuta ve výši 1000 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný popsal průběh správního řízení a obsah všech výpovědí svědkyň V. O., S. A. a L. Ž. Žalovaný konstatoval, že správní řízení proběhlo v souladu se zákonem, přičemž v jeho průběhu bylo bez jakýchkoli pochyb prokázáno, že žalobce spáchal popsany skutek. Žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce, že nebyl opilý, neboť podle výsledku dechové zkoušky provedené Policií ČR měl 3,69 promile alkoholu v dechu. Silnou podnapilost žalobce potvrdily i vyslechnuté svědkyně. Nadto naplnění citované skutkové podstaty zákona o přestupcích není vázáno na ovlivnění chování přestupce alkoholem. Pokuta byla uložena v zákonném rozpětí a odpovídala okolnostem případu, neboť žalobce hrubě zasáhl do osobní integrity nezletilé V. O. a navíc má žalobce v evidenci správního orgánu již dva záznamy o přestupcích spáchaných v opilosti.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil u Krajského soudu v Brně žalobou ze dne 28. 7. 2014, jejíž součástí bylo i trestní oznámení proti paní D. O., matce nezletilé V. O. Žalobce tvrdil, že jednání, z něhož je viněn, se nedopustil, kolem autobusové zastávky pouze prošel a následně se tam i zastavil, když asi po dvou minutách jej zadrželi policisté, kvůli nimž na místě zanechal své věci. Paní D. O. se podle žalobce dopustila trestného činu tím, že jej obvinila z protiprávního jednání, kterého se však žalobce nedopustil. Proto po paní O. požadoval omluvu

za hrubost a po žalovaném částku 200.000 Kč za újmu, kterou mu způsobil na výdajích a společenské prestiži.

[3] Krajský soud v Brně podání ze dne 28. 7. 2014 vyhodnotil jako žalobu podle ustanovení § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 14. 8. 2014, č. j. 22 A 82/2014 - 9, proto vyzval žalobce, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3000 Kč. Předmětné usnesení bylo žalobci doručeno dne 1. 10. 2014.

[4] Krajský soud v Brně usnesením ze dne 16. 10. 2014, č. j. 22 A 82/2014 – 22, řízení pro nezaplacení soudního poplatku žalobcem zastavil, když dospěl k závěru, že žalobce ve stanovené lhůtě poplatek nezaplatil. Toto usnesení bylo žalobci doručeno dle ustanovení 50 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), dne 20. 10. 2014 jeho vložení do domovní schránky užívané žalobcem.

[5] Dle záznamu o složení ze dne 21. 10. 2014 žalobce soudní poplatek zaplatil dne 17. 10. 2014. Krajský soud v Brně proto usnesením ze dne 29. 10. 2014, č. j. 22 A 82/2014 – 25, své předchozí rozhodnutí ze dne 16. 10. 2014 o zastavení řízení zrušil. V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud uvedl, že žalobce svou poplatkovou povinnost splnil dříve, než nabylo právní moci usnesení ze dne 16. 10. 2014 o zastavení řízení, proto je bylo nutno zrušit podle ustanovení § 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

[6] Proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 29. 10. 2014, č. j. 22 A 82/2014 – 25, podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost ze dne 4. 11. 2014 s odůvodněním, že soudní poplatek zaplatil včas, což dokazoval průkazem k úhradě od své banky. Trval přitom na nutnosti vyřízení trestního oznámení proti paní D. O.

[7] Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení Krajského soudu v Brně vzešlo (ustanovení § 102 s. ř. s.), kasační stížnost je včasná (ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost však Nejvyšší správní soud neshledal přípustnou. Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž „*kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřípustná.*“

[9] Z obsahu spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl vyzván usnesením ze dne 14. 8. 2014 k zaplacení soudního poplatku ve lhůtě 10 dnů. Jelikož stěžovatel na tuto výzvu v příslušné lhůtě nereagoval, krajský soud usnesením ze dne 16. 10. 2014, č. j. 22 A 82/2014 – 22, řízení zastavil; předmětné usnesení nabylo právní moci dne 20. 10. 2014. Stěžovatel však v mezidobí soudní poplatek zaplatil, a to dne 17. 10. 2014. Protože byla naplněna hypotéza ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, krajský soud správně usnesením ze dne 29. 10. 2014, č. j. 22 A 82/2014 – 25, zrušil předchozí rozhodnutí o zastavení řízení. Tento postup přitom odpovídá judikatuře Nejvyššího správního soudu – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 AfS 147/2007 - 103.

[10] Kasační stížnost stěžovatele tedy směřuje proti usnesení krajského soudu ze dne 29. 10. 2014, kterým bylo rozhodnuto o zrušení předchozího usnesení o zastavení řízení, tj. fakticky bylo stěžovateli vyhověno. Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že krajský soud

pokračování

nemohl postupovat jinak, než zrušit předchozí rozhodnutí o zastavení řízení, v důsledku čehož bude nadále v řízení pokračováno.

[11] Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70, k této otázce uvedl, že „Z důlce ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., je zřejmé, že vyluka přezkumu rozhodnutí krajských soudů směřuje na případy, kdy stěžovatel netvrdí, že výrok napadeného rozhodnutí měl být jiný, přičemž současně brojí jen proti konkrétním důvodům, o nichž krajský soud tento výrok v odůvodnění opřel. Jinými slovy: jde o případy, kdy se stěžovatel domáhá jiného právního hodnocení věci při zachování stávajícího výroku rozhodnutí krajského soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 2 Ads 57/2006 - 48, dostupný na www.nssoud.cz).“

[12] Obdobně i v usnesení ze dne 27. 6. 2007, č. j. 1 Afs 144/2006 – 50, konstatoval první senát Nejvyššího správního soudu, že jako nepřipustnou ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. je třeba hodnotit „kasační stížnost žalobkyně, která napadá důvody rozhodnutí krajského soudu, aniž současně zpochybňuje jeho výrok. Žalobkyně je srozuměna se závěrem, pro který soud napadená rozhodnutí zrušil; nesouhlasí však s tou částí odůvodnění rozsudku, v níž soud hodnotí postup žalovaného (...). Ze samotné povahy kasační stížnosti, která je mimořádným opravným prostředkem, plyne, že je přípustná pouze tehdy, pokud stěžovatel již nemá žádnou jinou reálnou procesní možnost k ochraně svých práv.“

[13] Za situace, kdy jakýkoli meritorní zásah Nejvyššího správního soudu by nemohl být pro stěžovatele výhodnější, neboť o jeho žalobě bude na základě napadeného usnesení ze dne 29. 10. 2014 krajským soudem dále jednáno, je naplněna hypotéza ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., která vylučuje z kasačního přezkumu rozhodnutí krajského soudu, jímž bylo stěžovateli fakticky vyhověno. Stěžovatel tedy ve skutečnosti brojí pouze proti odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, které neodpovídá jeho (mylné) představě o nutnosti vypořádat se v tomto říze s jím podaným trestním oznámením, nikoli proti samotnému výroku, jímž bylo jeho požadavku na vedení předmětného řízení zcela vyhověno.

[14] Na krajském soudu proto bude vést předmětné řízení o podání stěžovatele ze dne 28. 7. 2014.

[15] Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele je ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřipustná. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 104 odst. 2 s. ř. s.

[16] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. prosince 2014

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu